

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. София , 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ в публично заседание
на тринадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Албена К. Александрова

Членове: Таня К. Орешарова Банкова
Димитринка Ив. Костадинова
Младенова

при участието на секретаря АНТОАНЕТА М. ПЕТРОВА ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Таня К. Орешарова Банкова Въззивно
гражданско дело № 20201100509833 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение от 24.06.2020год. на СРС, 76-ти състав, постановено по гр.дело №4757/2020год. са отхвърлени предявените искове по реда на чл. 422 ГПК от “Т.С.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “****”, срещу Р. ХР. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, партер , офис 1, чрез адв. Р.Н. да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца: сумата от 5 151,64лв., главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия/ТЕ/ за периода от 01.05.2016год. до 30.04.2019год. и сумата от 617,08лв.-мораторна лихва за периода от 15.09.2017год. до м.04.2019год. С решението е осъдена на основание чл.78, ал.3 ГПК, във вр. с чл.38, ал.1,т.2 от ЗА „Т.С.“ЕАД да заплати на адв.Р.Н. сумата от 480,477лв., възнаграждение за процесуално представителство.

Решението е обжалвано от „Т.С.“ЕАД с въззивна жалба с основни доводи, че решението е неправилно и първоинстанционният съд неправилно е приел, че ответникът не е потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на пар.1, т.42 от ДР на ЗЕ, въпреки, че съгласно дадената легална дефиниция на понятието „потребител на топлинна енергия” е физическо лице-собственик или ползвател на имота, което използва електрическа или топлинна енергия за домакинството си. Смята, че законът дава дефиниция на понятието

потребител на ТЕ, като в тази връзка е без значение дали лицето е обитавало процесния имот, респективно дали е консумирало ТЕ в имота лично. Посочва, че в мотивите на решението съдът е посочил, че ползвателят не дължи сумите, тъй като е налице прехвърляне на партидата, като безспорно съществува правна възможност заплащането да се дължи не от собственика/ вещния ползвател, а от трето лице на облигационно основание и в този смисъл е и ТР№2/2017год. на ВКС, но счита, че в този случай задължително условие за това е да има сключен договор между това трето лице и топлопреносното предприятие, а в конкретния случай няма сключен такъв договор. Моли обжалваното решение да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което се уважат предявените иски срещу ответницата. Претендират се разноските по делото. В съдебно заседание пред въззивния съд не се е явил представител на въззивника и с молба поддържа въззивната жалба, претендира за присъждане на разноски по делото и прави възражение за прекомерност на разноските на въззиваемия.

Въззиваемата страна Р. ХР. Д., чрез адв. Н. в отговор на въззивната жалба е оспорила същата с доводи, че и ищецът е представил молба-декларация с вх.№1095/14.08.2002год. от собственика на процесния имот А.Х. Д., която е поискала да ѝ бъде открита партида на адреса на имота, декларира е, че ще го ползва за жилищни нужди на семейството и същата молба има характер на предложение за сключване на договор, което е прието от насрещната страна. Сочи, че в тази връзка е и участието на собственика А. Д. в провеждане на общо събрание на ЕС за избор на фирма, която да извършва дяловото разпределение. В съдебно заседание пред въззивния съд адв. Н. оспорва жалбата и претендира за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1,т.2 от ЗА след като е осъществила безплатна адвокатска защита.

Третото лице помагач „Т.С.с“ЕООД не е заявило становище по делото.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи по реда на въззивното производство и при така очертания от жалбите предмет, приема следното:

„Т.С.“ ЕАД е депозирала заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК с вх. №3090055/09.12.2019г. срещу Р. ХР. Д., по което е образувано гр.д. №71407/2019г. по описа на СРС, 76-ти състав. Посочено е, че претендираното вземане е за стойността на доставена топлинна енергия за периода от месец 05.2016год. до месец 04.2019г. в размер на 5089,64лв. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ул.“****”, аб.№361934, сумата от 62,46лв.-за услугата дялово разпределение за процесния период, както и 605,87лв.-законна лихва за забава за периода от 15.09.2017год. до 27.11.2019год., сумата от 11,21лв.-лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за същия период, както и законната лихва върху главницата от 09.12.2019год. до окончателното ѝ изплащане. След като срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение в законоустановения срок е постъпило възражение от Р. ХР. Д. в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК

„Т.С.“ЕАД, е предявила положителен установителен иск спрямо длъжника по издадената заповед за изпълнение и е образувано гр.д. №4757/2020г., СРС, 76-ми състав.

В отговора на исковата молба ответницата Р. ХР. Д. е оспорила исковете по основание и размер като е заявила, че не е клиент на ТЕ в конкретния случай, като независимо от приложения договор за доброволна делба си е запазила пожизнено право на ползване върху процесния имот, но след делбата собственика на имота А.Х. Д. с молба до ищеца е поискала да ѝ бъде открита партида на имота, като е декларирала, че ще го ползва за жилищни нужди и тази молба има характер на предложение за сключване на договор с ищеца и който е налице между собственика на имота и топлоснабдителното дружество, а не с нея като ползвател. Не оспорва начислените сумите за ТЕ, прави и възражение за изтекла давност на търсените суми.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил предявените искове срещу ответницата, като неоснователни и след като е приел, че след като партидата за топлоснабдяване на имота е прехвърлена след като собственикът на имота е поискал това с оглед на декларацията от 2002год., подадена от него до ищеца, последния е следвало да прехвърли партидата и да счита за длъжник спрямо него това лице, а не и тези лица, които са сочени от закона по принцип, както е в случая вещния ползвател.

Софийският градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е процесуално допустима. Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Настоящия състав на въззивния съд намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което същия дължи произнасяне на съществуващото на правния спор в рамките на заявените с въззивната жалба доводи, съобразно нормата на чл.269, изр.2 ГПК и при обсъждането им намира, че същото е ѝ правилно, като споделя изложеното в мотивите и с оглед на чл.272 ГПК препраща към тях.

В случая се твърди в исковата молба и по делото, че ответницата Р. ХР. Д. е клиент на ТЕ за топлоснабден имот с адрес: София ул.“*****” след като е носител на вещно право на ползване върху същия имот, което си е запазила с оглед на приложения договор за доброволна делба от 13.06.2000год. Няма спор по делото, че собственик на процесния апартамент е А.Х. Д., видно от договора за доброволна делба. Също така няма спор, че на 14.08.2002год. А.Х. Д., като собственик на същия топлоснабден апартамент е подала молба декларация до ищеца „Т.С.“ с искане да ѝ бъде открита партида на същия адрес, декларирала е, че семейството ѝ се състои от три члена, топла вода ще заплаща на показания на водомер, като предишния потребител е Х.Д. и е декларирала, че ще ползва собствения си

апартамент за жилищни нужди, а при промяна на собствеността или на начина на ползване ще уведоми незабавно дружеството. Върху молбата-декларация е поставено отбелязване, че е постъпило в „Т.С.“ АД с вх.№1095/14.08.2002год. и е отбелязан аб. №361934.

Съгласно пар.1, т.13 от ДР на ЗЕЕЕ/отм., действащ към подаване на молбата декларация от 2002год./ потребител е физическо или юридическо лице, което получава електрическа или топлинна енергия от енергийното предприятие и ги ползва за собствени нужди и съгласно чл. 106а, ал.4 от ЗЕЕЕ/отм/ потребител на топлинна енергия за битови нужди е собственикът или титулярът на вещно право на ползване за топлоснабдявания имот. В последствие с оглед на чл. 153, ал.1 и пар.1, т.42 от ДР на ЗЕ е регламентирано, че потребител на енергия за битови нужди е физическо лице- собственик или титулярът на вещно право на ползване, който ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление за домакинството си, както и с оглед на чл.153, ал.1 ЗЕ, след изм. ДВ бр.54/2012год. всички собственици и титуляри на вещното право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение са клиенти на топлинна енергия. В случая съгласно цитираните законови разпоредби се сочи кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. Между топлопреносното предприятие и клиента/потребителя възникват договорни отношения по договор за продажба на ТЕ за битови нужди при публично известни общи условия с предмет доставка на ТЕ и за което се дължи заплащане на цената на доставената ТЕ и за който договор писмената форма не е форма на действителност, а форма за доказване. Независимо от законовата регламентация за това кой е страна-потребител/клиент по договора, няма пречки клиенти на ТЕ за битови да бъдат и други правни субекти, различни от посочените в чл.153, ал.1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителят на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на ТЕ за битови нужди за този имот при публично известни общи условия директно с топлоснабдителното предприятие. В този смисъл са постановките дадени в т.1 от ТР от 17.05.2018год. по т.д №2/2007г. на ОСГК на ВКС.

В конкретния случай при събраните по делото доказателства и в предвид приложената молбата-декларация за откриване на партия от собственика на имота А. Х. Д. с деклариране, че ще ползва със семейството си имота за жилищни нужди, с поставено отбелязване, че е постъпило в „Т.С.“ АД с вх.№1095/14.08.2002год., с отбелязан аб. №361934 върху молбата между ищеца и собственика на голото право на собственост е възникнало действително облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, като е постигнато изрично съгласие, чрез изразяване и съвпадане на двете насрещни волеизявления, с предмет доставяне на ТЕ срещу заплащане на уговорената продажна цена и собственика на имота се явява потребител/клиент на ТЕ за битови нужди по смисъла на чл.153 ЗЕ. Титулярът на вещното право на собственост, в случая ответницата

би станала страна по договора за доставка на ТЕ само при липса на попадена от собственика молба декларация за сключване на договор, съгласно систематичното тълкуване на чл.57 ЗС, във вр. с чл.153 ГПК, а в случая по силата на отправеното от собственика предложение по смисъла на чл.13, ал.1 ЗЗД чрез подадената на 14.08.2002год. молба декларация за откриване на партида и последвалото съгласие на ищеца след като е приел молбата, поставил е абонатен номер и партида, като е доставял ТЕ в имота, отчитана от фирмата за дялово разпределение, в чиито избор и сключване на договора е участвал собственика на имота, който и е деклариал брой радиатори, разпределители и вентили и начина на плащане срещу подпис и няма данни, а и твърдения голия собственик да се е разпоредил с имота в полза на трето лице.

В тази връзка правилни са изводите на първоинстанционния съд, че след като се установява, че между ищеца-доставчик на ТЕ и голия собственик на процесния имот А.Х. Д., по силата на отправено от последната изрично предложение чрез подадената молба-декларация от 14.08.2002год. за откриване на партида, с декларация, че ще ползва имота със семейството си за жилищни нужди и последвалото съгласие на ищеца до който е достигнало предложението, видно от поставения входящ номер на молбата декларация, както и с оглед на това, че именно собственика фигурира в списъка на етажните собственици за избор на третото лице помагач-като дружество, което да извършва дяловото разпределение на разходите за отопление и сключване на договор с голия собственик на процесния имот следва да отговаря именно той за заплащане на доставената в имота ТЕ при наличие на договорно отношение, а не ответницата, която е вещен ползвател.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

При този изход на спора на въззивника не се следват разноски. Такива следва да се присъдят на въззиваемата страна, в случая за осъществената безплатна правна помощ от адв.Н. на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА следва да се определи възнаграждение в пратендирания в съдебно заседание пред въззивния съд размер от 481лв.-за изготвяне на отговор на въззивна жалба, процесуално представителство и явяване в съдебно заседание пред въззивния съд.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 24.06.2020год. на СРС, 76-ти състав, постановено по гр.дело №4757/2020год.21.04.2020год.

ОСЪЖДА “Т.С.” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “****”, да заплати на адвокат Р.Н. с адрес: гр.София, бул.“****”, партер , офис 1 сумата от 481лв.-адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА.

Решението е постановено при участието на „Т.С.с“ ЕООД, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчване препис от същото, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____